

EL LLENGUATGE

Saber-ne

El verb *saber* demana generalment un complement d'objecte directe, és a dir, introduït sense cap preposició: *Sap moltes coses. No sabia el meu nom. Només sap el que li convé.* També pot admetre un complement d'objecte introduït per la preposició *de*, però sembla que aquesta possibilitat es limita a aquells casos en què *saber* significa «posseir la ciència, l'art, la pràctica (d'alguna cosa)». Efectivament, il·lustrant aquesta significació, el Diccionari Fabra, al costat de diversos exemples de règim directe, indica els següents amb el complement introduït per la preposició: *saber de gramàtica, saber de música, saber de llegir, saber d'escriure.* La indicació dels exemples paral·lels *saber llegir* i *saber escriure* mostra clarament el caràcter facultatiu de l'ús de la preposició. L'ús de la qual, d'altra banda, no és possible en frases com *Sap parlar quatre llengües*, amb un complement més especificat. Anàlogament, en la Gramàtica catalana de 1956, de Fabra, en indicar-se que *saber* és un dels verbs que admet un complement d'objecte introduït per una preposició, l'exemple amb què s'il·lustra l'explicació és un dels mateixos del Diccionari: *saber de gramàtica.*

Però actualment també n'hi ha que fan servir el verb *saber* amb el complement d'objecte introduït per la preposició *de* quan li atribueixen (al verb) el significat «tenir notícies» (d'algú o d'alguna cosa), en frases com «Iem sabut del vostre parent» o «Saben d'un contacte que hi va haver entre els dos polítics». Però la bondat d'aquestes construccions, no previstes pel Fabra ni per la Gran Enciclopèdia, és dubtosa, i caldria, si de cas, justificar-les amb un complement directe representat per un terme quantitatiu o anàleg que li figuraria sobreentès. Efectivament, són habituals oracions negatives, condicionals i interrogatives amb el verb *saber*, amb un complement directe representat per termes com *res, quelcom, alguna cosa o què* (en les interrogatives) i un complement circumstancial introduït per la preposició *de*, com ara *No s'er res de tu. Si saps alguna cosa d'ell... o Què en saps, del seu germà?*, les quals, esdevingudes positives, es resolen amb l'omissió del terme que fa d'acusatiu. Com hem dit, el resultat és discutible, i fóra segurament preferible de no ometre aquest acusatiu o bé de recórrer a d'altres expressions verbals.

Albert Jané